

Bijbelstudie Centrum

Speciale studie over "De **TABERNAKEL**" verdeeld over 19 avonden

TIENDE AVOND (deel 10-19)

Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze speciale studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze speciale studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden"** (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze speciale studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze speciale studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze speciale studie gaat bestuderen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze speciale studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze speciale studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen

het Bijbelstudie Centrum

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. "verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtfels keren".

Vorige keer zijn wij gekomen tot de vraag, hoe het toch komt, dat er zo weinig Christenen in de Tabernakel verkeren en daardoor dat overvloedleven niet kennen.

Ik heb u gewezen op twee oorzaken. De eerste welke ik u liet zien was: onwetendheid, onkunde omtrent het feit, dat er reeds nu in dit leven zo'n heerlijke gemeenschap mogelijk is, zo'n overvloedleven met de Heer. Hoe zal men het geloven, als het niet gepredikt wordt?

De tweede oorzaak kan zijn, dat de vier voorwaarden niet vervuld worden, waaraan wij moeten voldoen, om van dit overvloedleven te kunnen genieten.

Wij hebben toen in het Woord gezien, in **Lev. 24:9** en laten we het nogmaals lezen. ***“En het zal voor Aäron en zijn zonen zijn, en zij zullen het op een heilige plaats eten, want het is allerheiligst voor hem; het behoort tot de vuuroffers des Heren; het is een altoosdurende inzetting”***.

De eerste voorwaarde is, dat wij het op een allerheiligste plaats zullen eten. Wat wil dat zeggen? Ten eerste dit: in het Schriftgedeelte zien wij duidelijk: ***“Het zal voor Aäron en zijn zonen zijn”***, dus voor de priesters. In het Oude Testament kwamen de priesters alleen uit de stam van Levi, waartoe zij geroepen, gereinigd, geheiligd waren.

Maar wij hebben, dank God, in Jezus zoveel grotere heerlijkheid gekregen. Allen, die in Christus geloven, zijn nu priesters geworden. ***“Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap”*** staat in **1 Petrus 2:9**. Wat zien wij dus? Voor wie is deze Tafel des Heren?

Enkel en alleen voor de gelovigen in Jezus. En dan nog alleen voor die gelovigen, die zich hebben laten reinen en zich willen laten heiligen, die de heiligmaking najagen, want er moet in een allerheiligste plaats gegeten worden. Wij hebben reeds gezien, zonder reiniging komt men daar niet binnen. Ook moet de gelovige naar de heiligmaking jagen, dus geen eigen heiligmaking!

Er zijn altijd nog kinderen Gods, die zichzelf heilig willen maken, maar het gaat om de heiligmaking, die ons in Jezus is gegeven. Dan lezen wij daarbij, dat de Heer zegt: ***“Het behoort tot de vuuroffers des Heren”***. Een vuuroffer wil zeggen, dat het geheel gewijd is aan de Heer. Een vuuroffer gaat immers geheel in vuur op.

Het brandoffer heet in het Hebreeuws ***“ola”*** en dat betekent: ***“het stijgt tot God helemaal op”***. Wat wil dat zeggen? Dat zijn zij, die zich geheel willen toewijden aan de Heer en gehoorzaam willen zijn en in de Liefde van God willen verkeren. Toewijding, gehoorzaamheid en Liefde voor de Heer en voor Zijn heilig leven. In dit alles: de Heer eerst! Voor deze mensen is deze Tafel. Dat in het kort wat wij de vorige keer hebben behandeld. Nu gaan wij verder.

Het is immers ***“de Tafel voor Zijn aangezicht”***. Dat staat twee keer in **Lev. 24:5-9**. Eerst in **vers 6**: ***“zes op een stapel, op de Tafel van louter goud, voor het aangezicht des Heren”*** en in **vers 8**: ***“dat steeds opnieuw gereedmaken voor het aangezicht des Heren”***.

Aan deze Tafel wil God ons niet alleen voeden met een overvloedige spijs, maar het is ook de Tafel der gemeenschap. Aan die Tafel hebben wij dus gemeenschap met de Heer en welk een gemeenschap! De Tafel is anderhalve el hoog en dat betekent, dat dezelfde Liefde, die zich voor ons heeft willen overgeven op Golgotha's kruis, thans gemeenschap met ons zoekt en datzelfde zegt ook de uitdrukking: over ***“het aangezicht des Heren”***.

Het aangezicht is door de hele Schrift heen het beeld van liefelijkheid. Immers: ***“de hovaardigen kent God van verre”***, die zijn ver van Zijn aangezicht. Maar waar God Zijn aangezicht over verheft, wil zeggen, dat wij een wonderbare gemeenschap met de Heer hebben en dat is een bijzonder voorrecht.

Dat is ook de zegen, niet waar: ***“De Here verheffe Zijn aangezicht over u”***.

Jezus zegt het toch ook in **Matt. 18:10**. ***“Ziet toe, dat gij niet één dezer kleinen veracht. Want Ik zeg u, dat hun engelen in de hemelen voortdurend het aangezicht zien van mijn Vader, die in de hemelen is”***.

Is dat geen wonderbaarlijk genade voorrecht! Dat is een bijzondere liefelijkheid, dat de Heer ons nabij is, dat wij ons als het ware in Zijn liefde mogen verlustigen. Als wij aan die Tafel willen zitten, dan zitten wij daar voor Zijn aangezicht en dat is de bijzondere liefelijke gemeenschap.

Maar wat zegt Jezus nu, en dat is een voorwaarde in **Matt. 5:8**: ***“Zalig de reinen van hart, want zij***

zullen God zien". Daar hebben wij het aangezicht. Alleen de reine kan daar aanzitten, dat wil zeggen, degenen die zich dagelijks beijveren om zich te laten reinigen door onze Jezus aan dat koperen Wasvat, door Zijn Woord en Geest, het badwater des Woords. Dan alleen kunnen wij ook voor Zijn aangezicht zitten.

Nu komen wij tot de tweede voorwaarde. Die Tafel is dus niet alleen voor de gelovigen, die zich willen laten reinigen en de heiligmaking najagen en die liefelijke gemeenschap met de Heer zoeken, die zich dus geheel willen toewijden en gehoorzaam willen worden, maar het is ook de Tafel der gemeenschap met al Zijn kinderen. Is dat zo? Want er is maar één Tafel in dat Heiligdom.

Op die Tafel liggen twaalf koeken, dat wil zeggen voor elke stam één brood. Dan mogen de stammen ver uit elkaar wonen en misschien met elkaar in twist zijn, maar op de Tafel des Heren liggen zij allen bij elkaar. Daar is geen sprake van scheiding. Daarom houdt deze tweede voorwaarde in: Niet alleen ons geheel toewijden aan de Heer, maar ook toewijding aan elkaar, aan Gods kinderen en ook, die liefhebben, want het is hier een liefdes-gemeenschap.

Deze Tafel is niet een Tafel voor een aparte groep, van een bepaalde kerk, kring of sekte. Het is de Tafel des Heren. Als wij een tafel aanrichten en daarbij andere kinderen Gods uitsluiten, dan is dat niet meer de Tafel des Heren, want daar kan de Heer onmogelijk zijn en Zijn aangezicht over verheffen.

Daar kunnen wij ons nooit verlustigen in overvloed. Laten wij dat goed verstaan. En als wij nu het geheim willen weten, hoe wij deze werkelijke en zichtbare eenheid van Gods kinderen kunnen smaken, dan moeten wij die niet gaan organiseren maar alleen door dat ene woord: **"bijeenvergaderen"**.

Dan moeten wij allen bij die Ene gaan vergaderen, dan vergaderen wij ook met elkaar. Dan gaat het om Hem en zijn wij ook bij Ēen vergaderend. Of doen wij zoals de Korintiërs, hetgeen Paulus moet afkeuren. Bij hen waren twee voorbeelden van verkeerd vergaderen en daarom hadden zij ook geen overvloedleven bij de Tafel des Heren.

Het eerste voorbeeld is opgetekend in **1 Cor. 10:21-22**. **"Gij kunt niet de beker des Heren drinken en de beker der boze geesten, gij kunt niet aan de tafel des Heren deel hebben en aan de tafel der boze geesten. Of willen wij de Here tot naijver wekken? Zijn wij soms sterker dan Hij?"**

Ziet u, hier is een groep, die niet verstaat, dat waar de Tafel des Heren staat, een allerheiligste plaats is, dat men zich dus alleen aan Hem moet toewijden. Niet daarnaast ook de wereld en de boze machten kan gaan dienen.

Het tweede voorbeeld vinden wij in **1 Cor. 11:29-30**, want er waren twisten en tweedrachten, met gevolg, dat het overvloedleven weg was. Men onderscheidde het Lichaam niet meer. Daarom waren er onder hen velen ziek en zwak en zelfs stierven er voor hun tijd, zegt Paulus. En waarom? De tekst zegt het: **"Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt. Daarom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en er ontslapen niet weinigen"**.

Wij zijn hier niet alleen samen met het Hoofd, maar ook met het Lichaam, dat is de Gemeente, dat zijn wij onder elkaar als kinderen Gods. Het is toch ondenkbaar, dat de hand wel gemeenschap met het Hoofd wil hebben, maar niet met de andere leden. Als wij het Lichaam niet onderscheiden, dan betekent dat, dat wij niet beseffen, dat wij allen leden zijn van dat éne Lichaam. En dat is de Gemeente.

Nu komen wij aan de derde voorwaarde. Kijk eens even naar de Tafel in het Heiligdom. Er staan geen stoelen of naar Bijbels begrip, geen aanligbanken. Heeft de Heer dan iets vergeten? Nee, natuurlijk niet! Maar dit heeft ons veel te zeggen. Daar heeft niet ieder zijn eigen stoel of eigen ligbank. Gaat u het begrijpen?

In **Lev. 24:8** lezen wij: **"Elke sabbatdag zal hij dat steeds opnieuw gereed maken voor het aangezicht des Heren; van de zijde der Israëlieten is het een verbond voor altoos"**.

Wat ziet u? Het Hebreeuwse woord voor sabbat betekent letterlijk: ophouden met eigen werken, dus rust. Het is een rustdag van eigen werken en een rusten in het werk van de Heer. Nu in het Oude Verbond nog maar een voorafschaduwing en toen kende men alleen de zevende dag als sabbat.

Maar Jezus heeft het volbracht en nu is er een rust voor het volk van God, niet voor één dag van de zeven, maar elke dag mogen wij in die rust zijn en God wil, dat wij elke dag in die rust zullen verkeren.

Hebr. 4:1-3 zegt hiervan: *“Laten wij daarom op onze hoede zijn, dat niemand van u, terwijl nog een belofte van tot zijn rust in te gaan bestaat, de indruk zou wekken achter te blijven. Want ook ons is het evangelie verkondigd evenals hun, maar het woord der prediking was hun niet van nut, omdat het niet met geloof gepaard ging bij hen, die het hoorden. Want wij gaan tot [de] rust in, wij, die tot geloof gekomen zijn, zoals Hij gesproken heeft: gelijk Ik gezworen heb in mijn toorn: Nooit zullen zij tot mijn rust ingaan, en toch waren zijn werken van de grondlegging der wereld af gereed”.*

Nu weten wij precies, waar die rust is, namelijk in het Heiligdom. Dat is de gelovige, die daar gaat verkeren, want daar is die rust. Wilt u dus als gelovige tot die rust ingaan, dan moet u ophouden eigen werken te doen. Want Jezus heeft het werk volbracht en nu wil de Heer, dat wij in dat volbrachte werk gaan rusten.

Maar waarom dan hier geen stoelen? Een stoel is een instrument, waar wij ons lichaam aan toevertrouwen. Met ons volle gewicht gaan wij er op zitten en niet met de gedachten: *“nu ga ik er doorheen”*. Want dan zitten wij er met angst op. Een ligbank spreekt duidelijker taal.

Als iemand echt moe is, heeft hij aan een stoel niet genoeg. Dan gaat het languit op een rustbank of in een bed liggen en met zijn volle gewicht en zijn hele lichaam vertrouwt hij zich er aan toe, zodat alle spieren ontspannen zijn. Dit is een beeld van het geestelijke.

De Heer wil, dat wij ons met ons volle gewicht, dat wil zeggen geest, ziel en lichaam geheel aan Hem toevertrouwen, zoals op de rustbank, in de zekerheid, dat Hij ons draagt, daardoor ontvangen wij kracht. Zo wil de Heer, dat wij zullen rusten in Zijn volbrachte werk en ophouden met eigen dingen te doen. En daarom vinden wij om deze Tafel geen ligbanken, want die Tafel is Jezus, Die ons voedt, Die ons alles geeft. De Heer wil niet, dat wij iets naast Hem hebben. Dat is de voorwaarde.

Nu, dan moet er nog heel wat opgeruimd worden, want naast Jezus hebben wij nog heel wat stoeltjes en ligbanken. En laten wij dan beginnen bij onze eigen kerk of gemeenschap, waartoe wij behoren. Zoeken wij daar echt de gemeenschap met Jezus en met elkaar, óf betekent dat voor ons een soort veiligheid? Men hoort wel eens zeggen: *“ja, je moet toch lid van één of andere kerk zijn, want als je later oud wordt, geeft dat toch een bepaalde zekerheid in je leven”*.

Is dat zo? Dan hoop ik, dat het stoeltje gauw vermolmd zal zijn en in elkaar zakt, want de Heer wil, dat wij ons geheel aan Hem toevertrouwen. De Here wil, dat wij ons restloos aan Hem toevertrouwen. Er is een heerlijk lied: *“Op het Godslam rust mijn ziele – vol bewondering bidt zij aan”*. Is Jezus ons werkelijk genoeg? Of hebben wij naast Jezus nog een ander houvast nodig in ons leven? Laten wij ons zelf ook daarin onderzoeken.

Nog één opmerking bij deze derde voorwaarde. In het Nieuwe Testament zien wij, dat elke dag die sabbatsrust kan worden genoten. Wij lezen dat in **Hand. 2:46**. *“en voortdurend waren zij elke dagen voortdurend waren zij elke dag eendrachtig in de tempel, braken het brood aan huis en gebruikten hun maaltijden met blijdschap en eenvoud des harten”*.

Elke dag mogen wij verzadigd worden van het vette van Zijn huis en daarom moeten wij ook elke dag de Heer loven en prijzen en een heerlijke gemeenschap met Hem hebben. Want alle dagen is de Heer wonderbaar, elke dag mogen wij die Heer dienen, ons in Hem verblijden en gaan wij ophouden met eigen werken en laten de Heer het door ons doen.

De vierde en laatste voorwaarde. Terug gaande naar **Lev. 24:8-9** lezen wij: *“Elke sabbatdag zal hij dat steeds opnieuw gereed maken voor het aangezicht des Heren; van de zijde der Israëlieten is het eenverbondvoor altoos. En het zal voor Aäron en zijn zonen zijn, en zij zullen het op een heilige plaats eten, want het is allerheiligst voor hem; het behoort tot de vuuroffers des Heren; het is een altoosdurende inzetting”*.

Wat zien wij? Dat brood moest dus elke sabbat daar nieuw neergelegd worden voor de Heer. Het werd dus eerst aan de Heer gegeven en na zeven dagen gaf de Heer het terug en mochten de priesters het eten.

Dat is de Goddelijke gang van de zegen door heel de Bijbel heen. Willen wij de zegeningen

genieten van deze wonderbare overvloedtafel, van dat overvloedleven met de Heer, dan moeten wij eerst alles aan de Heer geven en dan geeft de Heer het daarna terug. Mag ik een voorbeeld uit de Bijbel aanhalen?

Wat heeft Abram niet een rijke zegen van de Heer gekregen. Hij was al gezegend, maar daarna werd hij nog meer gezegend, ook met aardse goederen, maar vooral met de geestelijke goederen. U leest dat geheim in **Gen. 15:1**, hoe de Heer Abram overvloedig zegent: *“Hierna kwam het Woord des Heren tot Abram in een gezicht: Vrees niet, Abram, Ik ben uw schild: uw loon zal zeer groot zijn”*.

Kreeg hij dat zo maar aangewaaid? Ja, alles is wel genade! Maar tevoren had Abram van alles de tienden aan de Heer gegeven in **Gen.14:18-20**, en daarom gaf God het hem honderdvoudig terug. Wilde men in het Oude Testament overvloedleven hebben, dan moest men de gehele tiende aan de Heer geven. **Mal. 3:10**. *“Brenge de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijs zij in mijn huis; beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en in overvloed over u uitgieten”*.

Maar in het Nieuwe Testament lezen wij, dat zij alles gaven. Dat was het geheim van die eerste Gemeente, want zij legden alles aan de voeten van de Apostelen. Daarom hadden zij geestelijk overvloed leven.

Hoe is het nu met de Gemeente gesteld in ons land? Er is een bekende zegswijze: in Nederland meent haast iedere Christen theoloog te zijn. Men weet alles zo goed over de Bijbel en als men daar over begint te spreken, is het antwoord altijd: *“ja, maar dit”*, en *“ja maar dat”*.

Maar zou het niet heerlijk zijn, als de Nederlandse gelovigen werden als kinderen van wie in **Joh. 6:9** verteld wordt. Zoals die jongen, dat hij zijn vijf broden en twee visjes in Jezus handen gaf, zodat Hij er de hongerende schare overvloedig mee kon voeden.

Maar nu hongeren grote scharen naar de werkelijke spijs en Christelijk Nederland weet niet, wat het uitdelen moet. Niet van theologische dogma's, wetenschap en kennis, maar van die wonderbare Tafel des Heren moeten wij uitdelen, dat is wonderbare spijs en drank, welke Jezus is.

Dan zullen zij allen gevoed en verzadigd worden. sterker nog, men houdt ruim over. Dan zal er ook geen tekort zijn in o.a. de zendingskas.

Nederland moet nu bedelen voor zijn diensten, zoals evangelisatie en zending. Maar als wij het eerst eens aan de Heer gingen geven in gebed, dan zouden wij zoveel overhouden, dat elke kerk, gemeente en kring wel tien of meer zendingen of evangelisten zouden kunnen uitzenden.

Er is een Tafel voor ons en de Heer nodigt ons te komen. Maar laten wij ons dan ook geheel wijden aan de Heer, die het zo waard is, die in Zijn grote liefde Zichzelf gaf en in die Liefde nu gemeenschap met ons wil hebben. Dan zullen wij wonderen zien gebeuren en krijgen wij, kinderen Gods, die vol van het leven van Hem gaan worden: vrede, rechtvaardigheid, blijdschap in de Heilige Geest.

Wij zijn nu gekomen tot de Kandelaar in het Heiligdom. Wij lezen daarvan in **Ex. 25:31-40**, waar de Heer tot Mozes zegt: *“Gij zult eenkandelaarvan louter goud maken, van gedreven werk zal de kandelaar gemaakt worden, het voetstuk zowel als de schacht; de bloemkelken, met knoppen en bloesems, zullen daarmee één geheel vormen. Zes armen nu zullen uit zijn zijden uitsteken: drie armen van de kandelaar uit de ene zijde en drie armen van de kandelaar uit de andere zijde. Drie bloemkelken in de vorm van amandelbloesem aan de ene arm, met knop en bloesem; en drie bloemkelken in de vorm van amandelbloesem aan de andere arm, met knop en bloesem; aldus voor de zes armen, die uit de kandelaar uitsteken. Op de kandelaar vier bloemkelken in de vorm van amandelbloesem, met zijn knoppen en bloesems. Ook een knop onder het eerste paar armen, die uit hem voortkomen, en een knop onder het tweede paar armen, die uit hem voortkomen, en een knop onder het derde paar armen, die uit hem voortkomen; (aldus) bij de zes armen, die uit de kandelaar uitsteken. De knoppen en de armen zullen uit hem voortkomen, terwijl het geheel één gedreven werk van louter goud is. Gij zult er zevenlampenvoor maken en men zal dielampenerop zetten en het licht laten vallen naar de voorkant. Zijn snuiters en zijn bakjes zullen van louter goud zijn. Van een talent louter goud zal men hem maken, met al dit gerei. Zie nu toe, dat gij alles maakt naar het model dat u daarvan op de berg getoond is”*.

Wij zien dus dat aan de Tafel de plaats is, waar de gelovige in Jezus is, gerechtvaardigd en gereinigd en vervuld met de Heilige Geest, terwijl hij een heerlijke gemeenschap heeft om zo op te groeien tot de volmaaktheid. In de Kandelaar zien wij het doel van dat opgroeien: onze roeping.

Daarom komen wij nu tot een bijzonder punt.

Tot nog toe hebben wij gezien, dat ALLES, enkel en alleen Jezus is. Jezus is de Poort, Hij is het Brandofferaltaar en Hij is het ook, die ons reinigt met het badwater van het Woord, het koperen Wasvat. Ook is Hij de Deur, die toegang geeft tot het Heiligdom, als onze Hogepriester, Die ons met de Heilige Geest wil vervullen en Die ons ook dagelijks wil voeden met dat wonderbare voedsel en drinken met dat levende water.

Maar in de Kandelaar zien wij niet alleen Jezus, maar Jezus Christus verbonden met Zijn gelovigen. Want de Kandelaar is het beeld van Jezus en Zijn Gemeente.

Gods roeping namelijk bestaat niet alleen daarin, dat wij behouden en zalig zullen worden en dat wij eeuwig leven zullen hebben, maar Gods roeping houdt in, dat wij nu tezamen die wonderbare Gemeente zullen gaan vormen. Daartoe zijn wij bestemd als gelovigen in Jezus en niet om éénlingen te blijven.

Maar, zoals Paulus het zegt in **2 Cor. 8:5**. *“en zij gaven zich – zoals wij niet hadden durven verwachten – eerst aan de Here en door de wil van God ook aan ons”.*

Dat de Kandelaar het beeld is van de Gemeente, vinden wij ook in **Openbaring 1:12-13**. Daar ziet de Apostel Johannes in een visioen, hoe Jezus als de grote Hogepriester wandelt tussen de zeven gouden Kandelaren. En dan krijgt Johannes daar van Jezus Zelf de verklaring er over in **vers 20b**.

Laten wij het maar eens opslaan, eerst **Openb. 1:12-13** en daarna **vers 20**. *“En ik keerde mij om, ten einde de stem te zien, die met mij sprak. En toen ik mij omkeerde, zag ik zeven gouden kandelaren, en te midden van de kandelaren iemand als eens mensens zoon, bekleed met een tot de voeten reikend gewaad, en aan de borsten omgord met een gouden gordel”.*

Vers 20: *“Het geheimenis der zeven sterren, die gij gezien hebt in mijn rechterhand, en de zeven gouden kandelaren: de zeven sterren zijn de engelen der zeven gemeenten, en de kandelaren zijn de zeven gemeenten”.*

Wij zien dus, hoe de Gemeente allereerst in de Kandelaar en in het Nieuwe Testament als zeven Kandelaren wordt afgebeeld. Zeven is immers het getal van Gods totaliteit.

Wij willen nu de heerlijkheid en de diepe symboliek van deze Kandelaar nader gaan bezien. In **Ex. 25:31** lezen wij, dat de Kandelaar uit één klomp goud gedreven moest worden. *“Gij zult een kandelaar van louter goud maken, van gedreven werk zal de kandelaar gemaakt worden, het voetstuk zowel als de schacht; de bloemkelken, met knoppen en bloesems, zullen daarmee één geheel vormen”.*

En in **vers 39** lezen wij, dat de Kandelaar van één talent goud gemaakt moest worden. *“Van een talent louter goud zal men hem maken, met al dit gerei”.*

Dat wil zeggen, dat die Kandelaar met zijn voetstuk, middenschacht en zes armen, die uit deze schacht kwamen, uit **één stuk** gedreven moesten zijn. En hierin vinden wij al een machtige sprake Gods.

Het zegt ons, hoe Jezus en Zijn Gemeente één is en dat niet alleen, maar ook, hoe Jezus één is met de Vader, wij weer één zijn met Hem en dus ook door Hem met de Vader. Goud is immers in de Bijbel het beeld van de heerlijkheid Gods.

Uit dat talent goud moest de voet geslagen worden met de schacht en dat is het beeld van Jezus. Hij is uit de Vader voortgekomen. Jezus is goud van Gods goud of anders gezegd; Jezus is uit de Heerlijkheid van de Vader en de Vader heeft Hem al Zijn heerlijkheid gegeven, gelijk de Here zegt in het Hogepriesterlijk gebed: *“De heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt”.*

Die zijarmen geven het beeld van de Gemeente, want wij zullen straks zien, dat de Kandelaar nog een ander beeld in zich draagt.

Wij hebben gelezen, dat hij moest versierd worden met amandelknoppen, bloesems en vruchten, dus het was eigenlijk een amandelboom. De schacht was de stam en de zijarmen waren de takken. Het moest dus één geheel zijn en daarom mocht het ook niet bestaan uit onderdelen, die aan elkaar geschroefd werden.

Want het is geen in elkaar gezette organisatie, maar een levend organisme. De Gemeente van Jezus is een levend organisme, uit Hemzelf voortgekomen.

Maar wat hebben de mensen er helaas van gemaakt? Ook in de uiterlijke vormen zijn de Christelijke gemeenten (kerken) niets anders dan wereldse organisaties, stichtingen, keurig netjes ingeschreven bij de Kamer van Koophandel en dat is het tegenovergestelde van wat we hier horen en onderwezen krijgen vanuit het Woord. Lees en bestudeer de studie over de geschiedenis van de gemeente (kerk).

Tot zover, volgende week gaan we verder.

Amen.

De Heer Zegene u.